

ZO NIET
erotisch!

Bert van der Veer
in 50 columns

ZO
NIET
erotisch!

Bert van der Veer

in 50 columns

INHOUD

Dekbedden	7
Diagnose	9
Chic etentje	12
Het zwembad	14
Mensenfilm	16
Penisnijd	18
Sporten	20
Vijftigplussers	23
Solobestaan	26
Sex and the city	28
Het Baryshnikov-effect	31
Romantiek	33
Verliefdheid op het eerste gezicht	35
Samen	37
Status	40
Privacy	43
Het pak	46
Spermasporen	49
Fris	52
Muze	54
Bedrog	57
Avontuur	60

Signalen	62
De eerste date	64
Zo niet erotisch	67
De testmarkt	69
Multiplex	72
De fatale woorden	74
Paaltjes	76
Conversatiestarters	79
Op restaurant	81
Uiterlijk	83
Onbestrafte misdaden	86
De reis	89
Uitstel	91
Pijn	93
Afstand	95
De pantypolitie	97
Levenskunst	100
Pijnloos ex'en	103
Een lijstje om het moment	106
Klompen	109
Bah, oud	112
Lang leve de pornoficatie	114
Luxe	116
Dansles	118
Swingen	120
Jan-Jaap	122
Ying yang twins	124

DEKBEDDEN

Boven op al het leed dat de Duitsers de wereld al berokkend hadden, kwam de uitvinding van het dekbed. Toen ik als kind voor het eerst op vakantie ging in Duitsland bleek je daar onder een dekbed te moeten slapen. Ik vond curryworst wel lekker, slechts de curryworst gaf tegenwicht aan het dekbed.

Het was altijd warm onder het dekbed. Ik verlangde altijd heel erg naar mijn eigen bedje, waar de lakens en de dekens stevig door mijn moeder onder de matras werden gestopt, iedere avond weer. Daar wurmde ik mij dan met ingehouden adem tussen, zodat mijn lichaam een nacht lang ingesnoerd werd. Dat gaf stevigheid. En zekerheid. Het dekbed ligt daar maar een beetje drukkend te wezen.

Ik groeide op tot een stevige knaap van 1 meter 92 en daar bleken de dekbedden niet op berekend. Tegenwoordig zit er aan de onderkant zo'n flapje dat je kunt instoppen, maar ik bracht nachten door met ijsskoude voeten. Soms sliep ik alleen op een hotelkamer met twee dekbedden, dan legde ik het tweede exemplaar aan het voeteinde. Vervolgens werd ik wakker met te warme benen.

Hoe heeft het dekbed zo'n vlucht kunnen nemen? Het is niet eens hygiënisch. Ik weet wel zeker dat mijn moeder de deken-tjes vaker waste dan menige vrouw het dekbed. Nu is er wel

meer dat mijn moeder vaker waste dan menige vrouw, maar zelfs dan. Iedere vrijdag verwisselde mijn moeder de lakens. Het bovenste laken ging op de matras, waar je lag rook het schoon en fris. Hoe vaak wordt de hoes van het dekbed verwisseld? En wat een klus is dat! Ik worstel met het dekbed en de hoes. Het levert een komische scène op die wel twee afleveringen van *Mr. Bean* kan beslaan. Er is geen recept voor, je houdt altijd wat over in de hoeken. Wat zit er eigenlijk in zo'n dekbed? Heb ik nog wel hooikoorts of is het de vulling van slachtkippen, katoenvlokken en paardenhaar die mij jeuk bezorgt?

Ik ben nog steeds 1 meter 92. Kennelijk trek ik 's nachts het dekbed over mijn schouder, maar meestal gaat de hoes wel mee en de inhoud niet. Dan heb ik zo'n slappe flap in mijn nek. Dat voelt niet prettig.

Het dekbed is een straf bij wisselvallige temperaturen. Had je het warm onder de dekens, dan wierp je wat af en hield je slechts het laken over. Kreeg je het koud, dan deed je er toch even een dekentje bij. Ik heb een zomerdekbed en een winterdekbed, maar wanneer is het moment van de grote wisseling gekomen? In juli maak je nachten mee van 12, maar ook van 24 graden. Het dekbed is niet flexibel.

Ik denk dat het dekbed furore heeft gemaakt omdat het mooi oogt. Doorgaans kleurt de hoes bij de kussensloop en ik geef toe: mijn dekens konden akelig vloeken. Het zal wel weer romantischer zijn, een dekbed. Iets wat moest van de *Viva*.

Maar waarom het nou juist de Duitsers waren die de wereld het dekbed gaven? Tegen bommenwerpers verschaft het geen bescherming, je gaat er niet beter van voetballen en als je ligt te neuken is het net of er een dwerg op je rug ligt mee te wippen.

DIAGNOSE

Er zijn wel duizend dingen waar je dood aan kunt gaan. Maar ik denk niet langer dat ik doodga aan een herseninfarct, longkanker of een leverkwaal. Dat denk ik omdat ik kennis heb gemaakt met de preventieve gezondheidszorg.

Het had me altijd al verbaasd dat ik mijn auto voor controle van de banden, het oliepeil en de remblokjes eens in de zoveel tijd moest afstaan aan de garage, maar dat ik mijn lichaam slechts aan onderzoek liet onderwerpen als zich lokaal afwijkend gedrag voordeed. Meestal ging het dan om pijn. Toch was ik (echt wel hypochondrisch aangelegd) juist niet geneigd voor ieder pijntje naar de dokter te rennen. ‘Wat niet weet, wat niet deert’ is aan mij wel besteed. Maar ook voel ik wel wat voor ‘voorkomen is beter dan genezen’. Ik ben namelijk helemaal niet zo bang om dood te gaan, ik ben bang voor het proces dat aan de dood vooraf kan gaan.

En toen was daar Prescan.

Het bedrijf heeft een ‘3D-reis door het lichaam’ in de aanbieding. Zo moet het mogelijk zijn vroegtijdig tekenen van verval op te sporen. Hartproblemen, kanker, nier- en galstenen, prostaatvergrotingen, endocriene afwijkingen, vasculaire aandoeningen: in je lichaam kan nogal wat misgaan, en

dus besloot ik die APK-keuring er eens tegenaan te gooien. Xander de Buisonjé, Patty Brard en Harry Mens waren me voorgedaan, zo las ik. Het bleek meer dan 1000 euro te kosten. Daar kun je riant een weekje voor naar Thailand.

Ik kon terecht in Bottrop, want in Nederland moest je voor de vroegdiagnostiek niet aankloppen. Naar Bottrop ga je niet voor je plezier, al bestond mijn galgenmaal uit een meer dan voortreffelijke schnitzel. Mijn fantasie over een luxe-ueze privékliniek met gedecolleteerde zusterjtes en wijze, oudere artsen werd bijtijds de grond in geboord. In de Gemeinschaftspraxis für Radiologie – Nuklearmedizin – Strahlentherapie werd ik voortvarend tussen de normale patiënten (vooral reuma- en overgewichtgevalletjes) door geloodst. Er werd bloed geprikt, ik moest mijn plasje inleveren. Er werden röntgenfoto's van mijn longen gemaakt en ik kreeg een hartonderzoek dat heel ingewikkeld een 'myocardscintigrafie' werd genoemd. Voor de MRI-scans moest ik naar een ander ziekenhuis, maar dat was niet erg, want de taxi's waren bij de prijs inbegrepen. Evenals twee harde broodjes met ham en kaas toen ik niet meer nuchter hoefde te zijn.

Ik moet zeggen dat het een wonderlijke sensatie is om na afloop van die joyride door je body tegenover een wildvreemde en Duitssprekende arts te zitten die jou eens even gaat vertellen of je al in het terminale stadium bevindt.

Echter, de MRI-scans wezen uit dat ik, van hersenkwabjes tot balzakken, nergens rare vlekjes had en de cardioloog toonde zich niet eens tevreden, maar eerder euforisch over de conditie van mijn hart. Hij zei dat ik 'Leistungssportfähig' was en 1 seconde overwoog ik in training te gaan voor de marathon. Ook wilde ik wel de oudste deelnemer worden die de Tour de France zou uitrijden, maar eigenlijk wilde ik het keurmerk van Prescan vooral gebruiken om mijn ongezonde, maar stemmingbevorderende levensstijl met herwonnen energie te vervolgen.

Ik was opgelucht, maar het was een schijnopluchting. Ik zou nog steeds kunnen stikken in een pruimenpit of platgewalst kunnen worden op het zebrapad. Ik zou nog steeds te dicht in de buurt van een zelfmoordterrorist kunnen staan of net op het verkeerde moment door een donker steegje kunnen lopen. In het leven is niets gegarandeerd, wat tevens het beste argument is om er maar het maximum uit te halen. Op de A3 van Oberhausen naar Arnhem probeerde ik nog eens hoe 160 km/u ook alweer voelde.

CHIC ETENTJE

Ik had een chic etentje. In mijn leven komt een chic etentje niet zo vaak voor. Misschien moet ik eerst even uitleggen wat ik onder 'een chic etentje' versta: het is bij mensen thuis en er zijn ook mensen die ik niet ken. Daar hebben we al meteen twee drempels te pakken. Ik ben niet wereldvreemd, maar van bij-mensen-thuis krijg ik het benauwd. Wat ga je daar aantreffen? Om te beginnen: mag je er roken? (*Dan ga je toch even de tuin in?* Nee, ik ga niet even de tuin in. Ik vind het koud in de tuin.) Vervolgens: ga je je er op je gemak voelen? En dan ook nog al die mensen die je niet kent. Ga je die interessant vinden? Eigenlijk ken ik zo langzamerhand wel genoeg mensen. Nu zijn de mensen die een etentje bij hen thuis organiseren al van (hoe zal ik het zeggen?) *een zeker kaliber*. Als je driehoog achter woont, je eettafel tevens je bureau is en je bank je bed, organiseer je geen chique etentjes. Die worden alleen georganiseerd door mensen die het zich hebben kunnen permitteren in een pand van vier ton minimaal een interieur op te richten dat niet zou misstaan in *Schöner Wohnen*. Reken op ten minste één kroonluchter. Een chic etentje organiseren is ook altijd een beetje een kwestie van *showing off*.

Dat geldt niet alleen voor de materiële verworvenheden, maar zeker ook voor de presentatie van de vriendenkring. 'Wie ko-

men er dan?’ vraag je. Meestal luidt het antwoord: ‘Alleen maar interessante mensen.’ Alsof er oninteressante mensen bestaan (ja, maar het is niet correct dat hardop te zeggen).

De waarheid is dat de gastheer/- vrouw zelf ook maar moet afwachten of zijn/haar mix van ‘interessante mensen’ een geslaagde zal blijken. Je maakt een lijstje, je belt eens wat rond, je krijgt toezeggingen, maar of de tafel wel kleurrijk gevuld wordt moet je maar afwachten. Alleen die onzekerheid al, die leidt tot stress en vervolgens hartklachten, weerhoudt mij (hoewel ik leuk woon) van het organiseren van een chic etentje. Ook heb ik geen kroonluchter. Echt, ik organiseer nog liever een Tupperware-party.

Ik ging naar het chique etentje. Het was een bijeenkomst met acht mensen. Er was geen tafelschikking, wat ik betreurde, want dan moet ik het zelf regelen en daarin kan ik vrij onbeschouft zijn: ik ga niet vier uur naast de verkeerde mensen zitten. Er stond muziek op van dat tergende loungegroepje St Germain, maar toen de gastheer het oké vond dat ik dat omwisselde voor in-godsnaam-dan-maar *Whitney Houstons Greatest Hits* wist ik dat het wel een relaxte avond kon worden. Ik kreeg zelfs een eigen kamertje toegewezen, een soort minibibliotheek met een chesterfield, waarin ik me maar terug moest trekken als het me even te veel werd. Soms voel ik me ineens zo begrepen.

Toen het hoofdgerecht uit zeebanket bleek te bestaan, sloeg de schrik me alsnog om het hart. Jammer, maar ik heb daar niets mee. Van zo’n kreeft gooi je na veel geworstel met die tang toch twee derde weg, oesters blijf ik gekruide snot vinden, en garnalen vullen niet.

Maar echt, interessante mensen ontmoet. Ik ben nu uitgenodigd voor twee chique etentjes, hetgeen bewijst dat ik mij zo-waar redelijk gedragen heb. Als ik nu maar thuis alvast twee boterhammen met kaas eet, ga ik het nog overleven ook.